

ΧΑΡΑΛΔΟΣ

Ο ΗΓΕΜΩΝ ΤΩΝ ΒΑΡΙΑΓΩΝ

Βυζαντινόν Ιστοῦρημα.

(Συνέχεια, ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Διὰ τὰς φεταγωγίας, ἤτοι ἐκκλησιαστικὰς τελετάς, ὁ Κανστρένσιος, ὁ Ῥεφερενδάριος, οἱ βασιλικοὶ κληρικοί, οἱ ψάλται τῆς ἁγίας Σοφίας, οἱ ὑπουργοὶ τοῦ νάρθηκος, οἱ ἀναγνώσται, ὁ σκευοφύλαξ, οἱ Ὀστιάριοι τοῦ ἁγίου Φρέατος (τῆς γνωστῆς φιάλης ἐν τῷ νάρθηκι), οἱ Ὑποδιάκονοι, οἱ Στράτορες τοῦ Πατριάρχου, οἱ *Balartades* (ἴσως οἱ περιφέροντες τὰ βαλάντια, τοὺς δίσκους), οἱ *Ἐπισκοπιαροὶ* (χαρτοφύλακες, ἢ ἀντικαταστάται τῶν Ἐπισκόπων), ὁ Δομέστικος τῶν Ὑποδιακόνων, ἡ ἐκκλησία τοῦ Σωτῆρος τοῦ Σταυρακίου (ἐν τῇ ὁμωνύμῳ μονῇ), οἱ τῶν Ἀκοιμήτων, οἱ τοῦ Κυρίου, οἱ Δεκανοὶ τοῦ Πατριάρχου, οἱ *Διποτάτοι* (*deputati*) τῆς ἁγίας Σοφίας (ἄγνωστος λειτουργία), οἱ τῆς *Σπουδῆς* (ὄνομα μονῆς), οἱ τῆς *Παρασπουδῆς* (ἐπίσης), ἡ ἐκκλησία τοῦ Βασιλιδίου (ἐν τῇ μονῇ ταύτῃ), ὁ ἅγιος Στέφανος εἰς τὸν Ἰππόδρομον, ἡ ἐκκλησία τοῦ ἁγίου Σεργίου καὶ Βάκχου, ὁ ἅγιος Θεόδωρος, ὁ ἅγιος Καλλίνικος, ὁ ἅγιος Στέφανος εἰς τὴν Δάφνην, ἡ διακονία τῶν *Οὐρβικίου* (οἱ διάκονοι τῆς μονῆς ταύτης), οἱ τοῦ ἁγίου Μωκίου, ἡ ἐκκλησία τοῦ ἁγίου Παγχαρίου, κτλ.

Ταῦτα δ' ἐκ τοῦ κομβίου (τῆς δωρεᾶς) ἐνὸς μόνου Ἄρχοντος, παρέχοντα ἰδέαν τινὰ τῆς ὅλης ταύτης τεραστίας σπυτάλης. Ἄλλ' ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν διανομὴν τῶν φιλοτιμημάτων τοῦ Βασιλέως, ἧς λίαν ἐνδιαφέρουσιν εἰκόνα εὐρίσκομεν παρὰ τῷ Λουίτπράνδῳ. Μακρὰ χρυσῆ τράπεζα ἦν ἐντελῶς κεκαλυμμένη ὑπὸ θηκῶν, φερουσῶν σσημειωμένον τό τε ἐν αὐταῖς ποσὸν καὶ τοῦ δικαιοῦχου τὸ ὄνομα. Εἰς τὸ ἄκρον αὐτῆς ἵστατο ὁ Αὐτοκράτωρ, καὶ εἰς τῶν Πραιποσίτων ἐκάλει τοὺς διαφόρους Μεγιστάνους. Πρῶτος εἰσῆλθεν ὁ Κουροπαλάτης, ὅστις μόλις ἐπὶ τῶν ὤμων ἀπεκόμισε τὸν ὠρισμένον αὐτῷ βαρῦτιμον σάκκον καὶ τέσσαρα πολυτελῆ σκαραμάγγια. Τοῦτον ἠκολούθησαν ὁ μέγας Δομέστικος καὶ ὁ Δρουγγάριος τῶν πλωίμων, λαβόντες ἐπίσης ὑπέρογκα ποσά. Εἶτα προσῆλθον 24 Μάγιστροι, λαβόντες ἕκαστος ἀνά 24 λίτρας χρυσοῦ, ἤτοι τριμυρίας δραχμᾶς καὶ δύο σκαραμάγγια, μετὰ τούτους οἱ Πατριτικοί, λαβόντες ἀνά δύο λίτρας καὶ ἐν σκαραμάγγιον, καὶ ὕτω καθεξῆς.

Διενέμοντο δὲ παρεμφερῆ φιλοδωρήματα καὶ εἰς τοὺς προσερχομένους ὑποτελεῖς Ἡγεμόνας καὶ ξένους Πρέσβεις ὡς καὶ εἰς πᾶσαν αὐτῶν

τὴν ἀκολουθίαν, καθ' ἃ μανθάνομεν ἐκ τῆς «Βασιλείου τάξεως» Β' εἰ', ἐνθα περιγράφεται ἡ δοχὴ τῶν ἐπὶ Κωνσταντινῶν καὶ Ῥωμανοῦ παρὰ τοῦ Ἀμερμινῆ ἐκ Ταρσοῦ ἐλθόντων Σαρακηνῶν Πρέσβειων περὶ τοῦ ἀλλαγίου (ἀνταλλαγῆς τῶν αἰχμαλώτων) καὶ τῆς εἰρήνης, ὡς καὶ οἱ τῆς ἡγεμονίδος *Ἐλγας τῆς Ῥωσῆνης* (Ὁλγας τῆς Ῥωσσίας). Κατὰ τὰς περιπτώσεις δὲ ταύτας τὸ χρηματικὸν ποσὸν ἦν τυπικὸν μᾶλλον, συγκείμενον ἐξ ἀριθμοῦ τινος *μυλιαρσίων* (ἀργυρῶν νομισμάτων), ἀλλὰ προσεφέρετο εἰς χρυσᾶ καὶ διάλιθα *σκουτέλλια* (πινάκια).

Κατὰ τὴν δευτέραν δ' ἐκείνην ἡμέραν ὁ Χαράλδος ἐξόχως πάλιν ἐτιμήθη ὑπὸ τοῦ Ἄνακτος, ὅστις ἔπεμψεν αὐτῷ ἐκλεκτὸν τεμάχιον τοῦ παρατεθέντος ἐριφίου, ἐφ' ᾧ, κατὰ τὸ ἔθος, πάντες οἱ δαιτυμόνες ἠγέρθησαν καὶ ἀνευφήμησαν. Ἐῦρε δ' αὐτὸ ἄριστον, ἀποδείξας οὕτω τὴν κακοβουλίαν τοῦ Λουίτπράνδου, ὅστις, τιμηθεὶς ἄλλοτε κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ἀφηγεῖται ὅτι τὸ σταλὲν αὐτῷ κρέας ἦν ἀηδέστατον ὄνθυλευμένον μετὰ σκοροδῶν, κρομμύων καὶ πράσων, καὶ διὰ χαυγιαρίου κεκαρυκευμένον. Κατὰ τὴν διανομὴν δ' ἐπίσης προσηνήχθησαν αὐτῷ κομβίον περιέχον ἱκανὰς χρυσοῦ λίτρας καὶ δύο πολυτελῆ σκαραμάγγια, ἀλλ' οὐχ' ἤττον περιλυπος ἐπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκον, καθ' ὃ ψευθεὶς τῆς ἡδείας ἐλπίδος.

ΙΔ'.

Τὴν ἐπαύριον ἐν τούτοις ὑπῆρξεν εὐτυχέστερος, καθ' ὅσον, διεξαχθέντος τοῦ κλητωρίου ὅπως τὴν πρώτην ἡμέραν, ἡ Αὐτοκράτειρα παρέστει μετὰ τῆς θεραπείας αὐτῆς εἰς τὸν παράδεισον. Ἡ Μαρία, ἡμφιεσμένη νέαν πολυτελεστάτην περιβολὴν, ἦν εἰπέρ ποτε ὠραία, ἄφατος δὲ ὑπῆρξεν ἡ τοῦ Χαράλδου συγκίνησις, ἅμα μακρόθεν διέκρινεν αὐτήν. Ἡσθάνετο ὅτι ἐκ τῶν στιγμῶν ἐκείνων ἐξηρτάτο ἡ τύχη αὐτοῦ, καὶ μετ' ἀλγεινῆς ἀδημονίας ἠκολούθει πᾶσαν κίνησιν τῆς θελκτικῆς Ἡγεμονίδος, ἧτις οὐδόλως ἐστρεφε πρὸς αὐτὸν τὰ βλέμματα. Ἀδιάφορος, καὶ ὡσεὶ ξένη πρὸς τὰ συμβάντα, διελέγετο μετὰ τῶν Μεγιστάνων. Οἷος αἰὼν ἀγωνίας αἱ βραχεῖαι πολλακίς στιγμαί! Ἰδοὺ ἀφίχθη πρὸ τοῦ Κουροπαλάτου, ὀλίγον ἀπέχοντος, ἀπηύθυνε τὸν λόγον εἰς τὸν μέγαν Δομέστικον, ἀμέσως παρ' αὐτὸν ἱστάμενον, ἔφθασε τέλος πρὸς αὐτόν, ἔστη, ἀπέτεινε αὐτῷ τυπικὰς τινὰς φράσεις, εἰς ἃς ἐκεῖνος μόλις ὑπετραύλισεν ἀπάντησιν, καὶ . . . παρῆλθεν.

Ὁ Χαράλδος ὠχρίασεν ὡς τὸ παρ' αὐτὸν μαρμαρίνον βᾶθρον, ἐφ' οὗ ἐστηρίχθη ἡ Μαρία διέγνων βεβαίως τοῦτο, καθ' ὅσον ἐπὶ στιγμὴν ἐφάνη διατάζουσα, ἀλλ' ἡ ἐντύπωσις ὑπῆρξε παροδική, διότι παρατρέξασά τινὰς τῶν Ἀρχόντων, ἀπέτεινέ τινὰς λέξεις εἰς τὸν περαιτέρω ἱστάμε-

νον Παρακοιμώμενον, καὶ βαθμηδὸν ἀπεμακρύνθη.

Αἱ τέσσαρες ἐπόμεναι ἡμέραι ὑπῆρξαν διὰ τὸν Χαράλδον ἀληθὲς μαρτύριον. Ἡ Αὐτοκράτειρα παρέστη τακτικῶς μετὰ τὰ κλητώρια, ἀλλ' ἄνευ τῆς Βασιλείσσης τῆς Ἀρμενίας, ἣτις, ὡς ἐλέγετο, ἐλαφρῶς ἠσθένει· εὐνόητος δ' ἦ ἐπὶ τούτῳ τοῦ νέου Ἰάβρου ὁδύνη. Οὐχ' ἤττον ἡ δημοτικότης αὐτοῦ ἐκορυφῶτο. Ἦδη ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας ἡ καταφανὴς εὐνοια τοῦ τε Αὐτοκράτορος καὶ τῆς Αὐτοκράτειρας κατέστησαν αὐτὸν ἐξόχως περιζήτητον, καὶ οἱ μὲν Μεγιστάνες ἡμιλλῶντο ἐπιδαψιλεύοντες παντοίας φιλοφρονήσεις, ἐνῷ ἀφ' ἑτέρου αἱ περικαλλεῖς Δέσποιναὶ ὀλίγον ὑπέκρυπτον τὰς εἰς ἄκρον εὐμενεῖς αὐτῶν διαθέσεις· ἀλλ' ἐκεῖνος ἔζη ὡς ἐν ὄνειρῳ, ὑπὸ μιᾶς καὶ μόνης κατερχόμενος ἰδέας, ὡσεὶ πᾶσα ἡ λοιπὴ αὐτοῦ ὑπαρξίς ἦν ἀπλοῦς φλοιός, περιβάλλων τὸν πυρῆνα τοῦ φλογεροῦ ἐκείνου αἰσθήματος.

Κατὰ τὴν ὀγδόην ἡμέραν ἐτελεῖτο, ὡς γνωστόν, τὸ βοτὸν πεζοδρομίον. Ἀπὸ τῆς πρωΐας οἱ λαμπροστόλιστοι δῆμοι μετὰ πάσης τῆς συνήθους αὐτῶν πομπῆς, τῶν Δημάρχων τῶν Γειτοναρχῶν, τῶν Χαρτουλαρίων, τῶν Φακτιοναρίων, τῶν Μικροπανιτῶν, τῶν Μανδατόρων, τῶν Μελιστῶν (μουσικῶν), τῶν Ποιητῶν, τῶν Κρακτῶν, τῶν Ὀργάνων, ἐπλήρουν τὸν εὐρύτατον τοῦ Ἰπποδρόμου χώρον. Πρὸ τοῦ μεγάλου τῶν σταύλων πυλῶνος, ἴσταντο, ἀπλοῖ σήμερον θεαταί, οἱ τε ἠνίοχοι καὶ βηγάριοι, πρὸ δὲ τῆς Νεκρᾶς Πύλης τὸ σῶμα τῶν μυκτηριστῶν. Μεγάλῃ ἦν τοῦ ποικίλου τούτου πλήθους ἡ ἀνυπομονησία, καὶ θορυβώδεις ἀντήχησαν εὐφημίαι, ὅτε τέλος ἠγγέλθη ὅτι, ληξάσης τῆς ἐν τῇ ἀγίᾳ Σοφίᾳ ἱεροτελεστίας, ἡ λαμπρὰ βασιλικὴ συνοδεία κατηυθύνετο διὰ τοῦ Χρυσοτρικλίνου, τοῦ Κοχλίου καὶ τοῦ Αὐγουστέως πρὸς τὸν Ἰπποδρόμον.

Πράγματι δὲ ὀλίγον ἀργότερον ὑπεφαίνετο αὕτη ἐπὶ τοῦ πολυτελοῦς Καθίσματος, καὶ ἤρχισε τότε ἡ συνήθης ἀκτολογία, διακοπτομένη ὑπὸ τῶν βαίων, συνισταμένων κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην εἰς πεζοδρομίας. Ἀλλὰ πάσας ἰδίως τοῦ πλήθους τὰς προσδοκίας ὑπερέβησαν οἱ μυκτηρισταί, οἱ ποικίλα ἐσφενδονίζοντες κατὰ τῶν παρισταμένων σκώμματα, τῆς τωθαστικῆς δὲ ταύτης διαθέσεως ταχέως διαδοθείσης ἐν τῷ εὐτραπέλῳ καὶ ζωηρῷ ἐκείνῳ πλήθει, ἤρχισεν ἀληθῆς ἀμιλλα σαρκασμῶν, ἀστεϊσμῶν καὶ σιλλων, ἣτις ἐξῆψεν εἰς τὸ ἔπακρον τὴν κοινὴν εὐθυμίαν. Πολλὰ ἦσαν τὰ γνωστὰ περὶ τῶν Μεγιστάνων ἀνέκδοτα, καὶ πολλὰ τὰ παράπονα, ὅσα συνήθως ἀπεσιωπῶντο· ἀλλὰ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὰ πάντα ἦσαν θεμιτὰ καὶ πρῶτοι ἐγέλων οἱ Ἄνακτες, ὀρῶντες μορφαζόντα τὸν ὑπὸ τῶν εὐφρῶν ἐκείνων σχετλιασμῶν τι-

τρωσκόμενον. Οὐδ' αὐτὸ δὲ τὸ Αὐτοκρατορικὸν Ζεῦγος ἐξηρέθη τοῦ γενικοῦ κανόνος, καθ' ὅσον οἱ τε Πράσινοι καὶ οἱ Βένετοι ἀπετόλμησαν νύξεις τινὰς περὶ τῶν παρηλικῶν ἐρώτων τῆς Ζωῆς καὶ τοῦ Μιχαήλ, αἵτινες προφανῶς δυσηρέστησαν τὸν Ῥωμανόν· ἀλλ' ἰδίως τὰ ἐξ ἀμάξης ἦκουσεν ὁ λαομίσητος Ὀρφανοτρόφος, χαρακτηριστεῖς ὡς ἄρπαξ, ὡς ῥαδιοῦργος, ὡς αὐτὸ τὸ στέμμα ἐπιβουλευόμενος. Ἀξιοθαύμαστος δὲ πράγματι, κατὰ τὸ εἶδος αὐτῆς, ὑπῆρξεν ἡ ὑπὸ τὴν θύελλαν ταύτην παράστασις τοῦ πανισχύρου εὐνούχου, ὅστις, ἀλαζῶν καὶ ἀδιάφορος, ἐθεώρει πέριξ, ὡσεὶ ἐτύγχανεν ὄλως ξένος εἰς τὰ συμβαίνοντα.

Ἐν τούτοις ἐπισκοπήσωμεν τὰ ἐν τῷ Καθίσματι. Εἰς τὸ μέσον ἴστανται ὁ Ῥωμανός καὶ ἡ Ζωή, ἀριστερόθεν ἔχουσα, κατὰ τὸ συνήθες τὴν Μαρίαν, ἐπίσημον φέρουσαν ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ πορφύραν, παρ' αὐτὴν δὲ ἴστανται . . . ὁ Χαράλδος. Πῶς καὶ διατί; Οὐδεὶς γνωρίζει. Ἀπλὴ τύχη, ἢ μυστικὴ ἔλξις, ἀδιάφορον τὸ αἴτιον, ἀλλ' ἢ προσέγγις ἀναμφίβολος. Ἄλλως τε ὁ Χαράλδος, ἀγωνίαν ἀνεκδιήγητον κατὰ τὰς παρελθούσας ἡμέρας ὑπόστας, φαίνεται ὅτι παράβολον ἐξ αὐτῆς ἠντλησε θάρρος, καθ' ὅσον μόλις παρὰ τὴν Μαρίαν εὐρεθείς, καὶ τὴν ὑψηλὴν αὐτῆς περιωπὴν καὶ τὰς αὐστηρὰς ἐθιμοτυπίας ἐλησμόνησε, μετὰ τοσαύτης δὲ συγκινήσεως ἤρχισε περιγράφων τὴν ὁδύνην αὐτοῦ ἐπὶ τῇ ἀγγελίᾳ τῆς ἀδιαθεσίας, ὅσπερ, ἄοπλος καταληφθεῖσα, οὐδεμίαν ἐξεδήλωσε δυσἀρέσκειαν ἢ περικαλλῆς Βασίλισσα.

— Μετὰ τὸ βραχὺ ἔαρ, ἐξηκολούθησε λέγων, φοβερὸς ἐπέρχεται εἰς τὰς πεπηγμένας ἡμῶν χώρας, ὁ χειμῶν, ὁ ἥλιος δῦει, καὶ μακρὰ νύξ μνηνῶν ὀλοκλήρων περιβάλλει τὴν γῆν· τὰ πάντα θνήσκουσι καὶ μακραίνονται, καὶ τὴν παροδικὴν εὐφροσύνην διαδέχεται θάνατος καὶ ἀπόγνωσις. Τοιαύτη ὑπῆρξε καὶ ἡ ἐμὴ τύχη. Ἐπὶ δύο ἡμέρας ὁ φωτοβόλος Φοῖβος κατηύγασε τὴν καρδίαν μου, καὶ εἶτα ἔδυσεν αἴφνης, ἀφείς με ἀπέλπιδα καὶ ἠμιθανῆ· ἀλλ' ἰδοὺ ἀνατέλλει αὖθις, καὶ ἡ ψυχὴ μου ἐξαλλος ἀναπέμπει τὸ φίλτρον αὐτῆς, ὡς θυμίαμα πρὸ τοῦ βωμοῦ τῆς ὑπάτης καλλονῆς.

Ἡ Μαρία οὐδὲν ἀπήνησεν, ἀλλ' ἡ εἰκονικὴ αὕτη καὶ περιπαθῆς γλῶσσα, ἡ τοσοῦτον διάφορος τῶν ψυχρῶν τῆς Αὐλῆς τύπων, καταφανῶς ἐξήσκησεν ἐπ' αὐτῆς ἀπροσμάχητον ἐπιρροήν.

— Χιλίους ἐμηχανήθητι τρόπους, ὑπέλαβεν ὁ Χαράλδος, ὅπως παρὰ τῶν ἐτέρων Δεσποινῶν φωτισθῶ περὶ τῆς ἀληθοῦς τῆς ἀσθενείας σπουδαιότητος· ἀλλ' ἤδη τὸ πᾶν ἐλησμονήθη. Τῆς ὑγείας τὸ χροῶμα ἐρυθραίνει καὶ αὖθις τὰς ἐλαφρῶς ὠχριασάσας παρειάς, ὡσεὶ ἐξεχύθησαν αἵ-

φνης ἐπὶ τῶν ἀσπίλων ἡμῶν πάγων πάντα τῆς Ἑλλάδος τὰ ἴδδα.

Ἐν τούτοις ἡ θυμηδία τοῦ κοινοῦ μετεδόθη τέλος καὶ εἰς τὸ Κάθισμα, ὅπου ἐπῆλθεν ἐν μέσῳ τῶν γελώτων καὶ σαρκασμῶν, ἀήθης τις σάλος. Ὁ Χαράλδος, παρὰ τὴν Μαρίαν πάντοτε ἰστάμενος, καὶ προσκλινῶν ἐπὶ τοῦ χρυσομαρμάρου περιζώματος, ἐφ' οὗ ἠπλοῦτο πολῦτιμος τάπης, ἠσθάνθη αἰφνης ὅτι ἡ κρεμαμένη αὐτοῦ χεὶρ προσέβηγε τὴν χεῖρα τῆς περικαλλοῦς Βασιλίδος. Ἡδονικὸν ἠσθάνθη ῥίγος μέχρι τοῦ μυελοῦ τῶν ὀστέων, καὶ ἀπολέσας πᾶσαν σχεδὸν τοῦ πραγματικοῦ κόσμου συναίσθησιν, ἔλαβεν ἡρέμα καὶ περιπαθῶς ἔθλιψε τὴν χεῖρα ἐκείνην. Ὁ ἀνεκλάλητος χαρὰ! Ἡ Μαρία οὐδόλως ἐκινήθη, καὶ ἡ κρυφία θωπεία παρετάθη, ὑπὸ τὰς πτυχὰς τῆς πορφύρας, μέχρις οὗ, περατωθείσης τῆς ἑορτῆς, τὸ Αὐτοκρατορικὸν ζευγος μετὰ τῆς αὐτῆς πομπῆς κατέλιπε τὸν Ἰππόδρομον.

Τὴν ἐπικύριον ἐτελεῖτο ἡ φωταυγία, μετ' αὐτὴν τὸ δεῖπνον, καὶ εἶτα τὸ Γοτθικόν, προσῆλθε δὲ ἡ Αὐτοκράτειρα κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην εἰς τὸ Ἐξάκρον πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς τελετῆς, ὅπως παραστῆ εἰς τὴν λαμπαδουχίαν, ἀπεσῦρθη κατὰ τὴν ἐστίασιν, καὶ πάλιν παρέστη διὰ τοῦ Γοτθικοῦ τὴν τέλεσιν.

Ἡ Μαρία, ἅμα εἰς τὴν αἴθουσαν εἰσεληθούσα, ἔβριψε ταχὺ πρὸς τὸν Χαράλδον βλέμμα, καὶ πρὸς στιγμὴν πορφυρωθεῖσα, καταφανῶς εἶτα ὠχρίσεν, ἀλλ' οὐδόλως ἐπλησίασε τὸν νέον Ἴάρον καθ' ὅλην τῆς διπλῆς τελετῆς τὴν διάκειαν. Μάτην δὲ οὗτος δι' ἐπιτηδείων ἐλιγμῶν ἐχώρησε πρὸς αὐτήν, καθ' ὅσον ἅμα εἶδεν αὐτὸν προσεγγίζοντα, ἤρχισε πρὸς τὴν Αὐτοκράτειραν ὁμιλοῦσα, καὶ οὐδόλως πλέον ἐκείθεν ἐμακρύνθη. Ἦσαν δὲ ταῦτα ἀρχὴ ὧδίνων, καθ' ὅσον τὴν δεκάτην ἡμέραν ἡ Ἀνασσα καὶ πάλιν οὐδόλως παρέστη, κατὰ δὲ τὴν ἐνδεκάτην, τελουμένης τῆς εὐωχίας ἐν τῷ τρικλίῳ τοῦ Ἰουστινιανοῦ, προσῆλθε μὲν, ἀλλ' ὀλίγα μόνον ἔμεινε λεπτά, καθ' ἃ ἡ Μαρία οὐδὲ τὸ βλέμμα κᾶν ἔστρεψε πρὸς τὸν ἀτυχεῖ Χαράλδον.

Δικαία ἐπομένως ἡ ἄφατος αὐτοῦ ἀπελπισία, ἦν μόλις ὑπέκρυπτε παρὰ τῶν δύο φίλων. Καὶ ὁ μὲν Ῥαγνάρος, ἴσως μαντεύων τὸ αἴτιον, ἐσίγα, ὁ δὲ Χαλφθάνος, ἀποτολμήσας ἐρωτήσεις τινάς, καὶ οὐδεμίαν λαβὼν ἀπάντησιν, ἐθλίβετο ἐπὶ τῇ καταστάσει ταύτῃ, ἦν ἀπέδιδεν εἰς τὰς πρώτας νύξεις τῆς νοσταλγίας. Σημειωτέον δέ, ὅτι ὁ ἀγαθὸς Δέκαρχος ἔστρεμν ἐπὶ πάσῃ ἀποδημίας ἰδέα, καθ' ὅσον τρεῖς ἤδη Κουβικουλάραι παρεῖχον αὐτῷ ἀναμφήριστα εὐνοίας δείγματα, εἰς ἃ ἐκεῖνος ἠρωϊκῶς ἀπήντα.

Ἄλλ' ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ τὰ γεγονότα μεταπιπτουσι πολλάκις ἀπὸ τοῦ ἐνός ἄκρου εἰς τὸ ἕτερον, ὥσει ἀπετέλει ἡ ταλαίπωρος ἡμῶν ὑπαρ-

ξις ἀπλῆν τῶν Μοιρῶν παιδιάν. Φωταυγίης ἀνέτειλε τῶν Φώτων ἡ ἡμέρα· ἑαρινὸς ἥλιος ἐχύσσει τοὺς μυρίους θόλους τῆς βασιλίδος τῶν πόλεων, καὶ ζωηρὸν συνωθεῖτο τὸ πλῆθος εἰς τὰς ὁδοὺς. Ἐν δὲ τοῖς Ἀνακτόροις ἐτελεῖτο ἡ περίπυστος τῆς ἡμέρας ταύτης εὐωχία, καθ' ἣν, εἰσκαγομένων πάντων τῶν ὄρφανῶν τοῦ Συφραγίου, ἐψάλλετο ὑπ' αὐτῶν ἀντίφωνος μελωδία, καὶ ἀργότερον ὑπὸ τοῦ συνόλου τῶν δαιτυμόνων τὸ πνευματέμφορον τοῦ Λέοντος τροπάριον. Ἄλλα τῇ φορᾷ ταύτῃ, εἰσηγήσει τοῦ Αὐτοκράτορος Ῥωμανοῦ, ἀνδρὸς φιλανθρώπου, καὶ ἰδίως περὶ τῶν ἀποκλήρων τῆς κοινωνίας μερμυῶντος, ἐπέκειτο καὶ ἄλλη καινοφανὴς ἑορτή, καθ' ὅσον, ἀμέσως μετὰ τὸ κλητώριον, παρετίθη ἐν τῷ παραδείσῳ τοῦ τρικλίνου ἀγροτική διὰ τὰ ὄρφανὰ ἐστίασις, εἰς ἣν παρεκάθησαν καὶ πάντες οἱ παρεισαχθέντες ψάλται.

Καὶ πράγματι, περαιωθείσης τῆς ἐν τῷ τρικλίῳ δεξιώσεως, κατῆλθε τὸ Αὐτοκρατορικὸν ζευγος μετὰ συμπάσης τῆς ἀκολουθίας εἰς τὸν παραδεισον, ὅπως παραστῆ εἰς τὴν λιτὴν ἐκείνην πανδαισίαν. Εἶχε δὲ καὶ τοῦτο τὸ ἔξαιρετικόν ἡ ἐν λόγῳ ἡμέρα ὅτι πάντες, οἳ τε κληρικοὶ καὶ οἱ Μεγιστάνες, ἐλευχεῖμόνουν, δίκην ἀγγέλων. Καὶ ἄγνωστον μὲν κατὰ πόσον οἱ ἄνδρες ἐδικαίου τὴν ἀξίωσιν ταύτην, ἀλλ' ἀναμφίλεκτον ὅτι ἡ Μαρία, ἰδίως εἰς τοῦ Χαράλδου τὰ ὄμματα, ὑπερέβαινε κατὰ τὸ πανάγαστον κάλλος καὶ τῶν Χερουβείμ, καὶ τῶν Σεραφεείμ τὰς παμφαεῖς χορείας. Οὐχ' ἦττον, δειλὸς πλέον εἰς ἄκρον μετὰ τὴν κύστηράν τιμωρίαν τοῦ προσφάτου αὐτοῦ τολμήματος, ἀπέμενεν ὁ ἡμέτερος ἦρωε ἐν ἀποστάσει, καὶ ἀπαξ εἰς τὸν παραδεισον, ἰδὼν ὅτι πάντες περιστοιχίζον τὰς τραπέζας τῶν ὄρφανῶν, καὶ ὁ Αὐτοκράτωρ ἀπησχολεῖτο ἰδίως εἰς τὴν δεξιῶσιν τοῦ Πατριάρχου καὶ τῶν λοιπῶν τῆς ἐκκλησίας φωστήρων, οἵτινες κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην παρίσταντο, ἐμακρύνθη βραδέως τῶν λοιπῶν ὁμίλων, καὶ εἰσέδου ὑπὸ τὰς παρακειμένας ἀναδενδράδας, ὅπως κρύψῃ παρὰ τῶν περιέργων τὴν ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτοῦ ἐζωγραφημένην ὀδύνην.

(Ἐπταὶ συνέχεια).

ΚΛΕΩΝ ΡΑΓΑΒΗΣ

Ἡ γυνὴ τοῦ Δῶτ, στραφεῖσα πρὸς τὰ ὀπίσω, μετεβλήθη εἰς στήλην ἄλός. Ὁραία συμβολικὴ παράστασις! Ὅταν τις ἐν τῷ βίῳ στρέφεται πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ἀποβλέπῃ πρὸς τὸ παρελθόν, μεταβάλλεται εἰς στήλην ἄλός.—Οὐδὲν δύναται νὰ πράξῃ πλέον.

*

Ὁ ἄριστος προορισμὸς ἐν τῷ βίῳ : Νὰ εἶνὲ τις μεγαλοφυῆς καὶ ἀσημος.

*

Ὁλόκληρος ὁ ἄνθρωπος εἶνε εὐγλωττος, τὸ βλέμμα δ' ἀποτελεῖ μέρος τῆς φωνῆς.